

faae denne Havn til at blive communal. — Med Hensyn til hvad jeg yttrede angaaende Frederikshavns Havn skal jeg med den høitagtede Sudenrigsminister erkende, at denne By ganske vist ikke i den Grad som Helsingør kan ansees for at have de fornødne Kræfter til at magte denne Sag; men jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa de uforholdsmæssige Omkostninger, som de Arbejder, der ere foreslaaede ved denne Havn, vilde medføre, og som hidrøre fra, at man istedetfor selv at have en Dampmuddermaskine til at udføre de Arbejder, som man dog seer ere nødvendige det ene Aar efter det andet, i bytte Domme leier en saadan Maskine og betaler store Omkostninger ved dens Transport for at undgaae at udgive en Capital, hvoraf Renten vilde være langt, langt mindre end den aarlige Udgift, der udredes i Løse.

Madvig: Da det var mig, der igaar rettede det Spørgsmaal til den ærede Finantsminister, om det var Regjeringens Hensigt at stille Endringsforslag til Finantsloven, saa vil man ikke finde det unaturligt, at jeg knytter en ganske kort Bemærkning til det Svar, som derpaa er fremkommet. Det maa være Regjeringen overladt at tage Beslutning om, hvilke Bevillinger den vil søge eller ikke; men jeg troer, at der, selv efter den Berigtigelse, Finantsministeren foretog med Hensyn til sin første Udtalelse, for dette Things Bedkommende er Grund til at nedlægge en meget bestemt Indsigelse imod, at det kunde betegnes som Noget, der nærmede sig til Vold, naar dette Thing blev taget med til Overveelse af finantsielle Spørgsmaal, hvorom Regjeringen ikke havde været enig med det andet Thing. Det var et meget uheldigt Udtryk; thi vel skal Finantsloven forelægges i det andet Thing, men der er ingen constitutionel Bestemmelse, som udelukker dette Thing fra at have Medvirkning ved Finantsloven, og, selv naar den ærede Finantsminister senere indskrænkede sine Ytringer til at gjælde om Ministeriet, saaledes at det betegnedes som Vold fra Ministeriets Side, der skulde anvendes for at opnaae en Forandring, saa maa jeg dog derimod gjøre en Indsigelse.

Det er ikke Vold, naar Ministeriet, efterat det har fundet sin Mening understøttet her, vender tilbage til det andet Thing, for at dets oprindelige Mening kan blive understøttet en fornøyet Provelse i det andet Thing; ja, jeg vil endog sige, det er aldeles ikke Vold, naar et Ministerium i Overbeviisning om, hvad der er rigtigt og nødvendigt, gjør en finantsiel Bevilling til et Cabinetsspørgsmaal. Det kan være et haardt og strengt Middel, men det er et fuldkommen constitutionelt Middel, der ikke har Noget at gjøre med Vold. Hvad selve Bevillingen angaaer, da maa det, som sagt, være Regjeringens egen Sag, hvorledes den vil stille sig. Jeg er for min Deel ikke paa nogen Maade tilbøielig til at paatrænge Ministeriet dette Things Understøttelse. Det ligger mig paa Hjerte at hævde den Ret, som dette Thing har, men man bliver efterhaanden mere og mere utilbøielig til at tilbyde sin Understøttelse. Vi have nylig, mine Herrer, haft en Forhandling om en Lov, hvor vi til det Yderste have støttet den ene Minister, og have støttet ham i at opnaae Noget, som den anden Minister sagde, var det Mindste, han maatte have, det Yderste, hvortil han kunde strække sig, og vi have modtaget Ministeriets Tak for vor Holdning og Understøttelse i denne Sag. Man kan blive forunderligt bedømt og opfattet andetsteds. Derjom De, mine Herrer, ville see, hvorledes denne Stilling af Landstinget, der har fundet en saa høi Anerkjendelse af Ministeriet, kan bedømmes andetsteds, saa ville De kunne see det i Berlingiske Tidende for iafte. Denne Erfaring maa gjøre, at man ikke er tilbøielig til at paatrænge Ministeriet sin Understøttelse.

Formanden: Inden jeg giver Ordet til den ærede Finantsminister, maa jeg anmode om, at den ærede Minister vil tage en Stilling, der er noget mere vendt imod Formanden. Det var mig nemlig paa flere Steder ikke muligt at høre, hvad den ærede Finantsminister sagde i sit sidste Foredrag.

Finantsministeren: Jeg ønsker kun at tage Ordet med Hensyn til de Ytringer, den sidste ærede Taler brugte imod mig. Der